

PALÁST

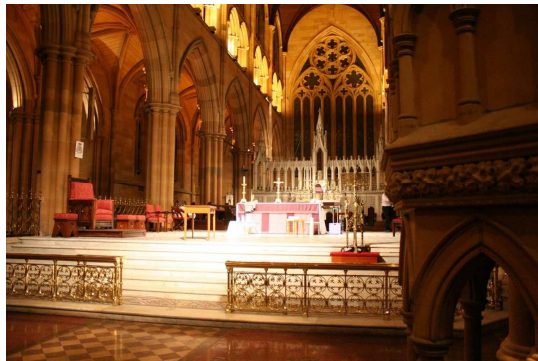
„Táplálkozni az Eucharisziával azt jelenti: engedjük, hogy átváltozzunk abba, amit kapunk.”

(Ferenc pápa)

Szentély – egyesülés

A templomba vezető lépcsők arra emlékeztetnek bennünket, hogy nemcsak kelet és nyugat, észak és dél felé, hanem fölfelé is lehet haladni: amikor belépünk a templomba, Istenhez akarjuk emelni lelkünket. Talán föl sem tűnik, mert annyira megszoktuk már, de a templomhajóból a szentélybe is lépcső vezet. A mi templomunkban csak egy, de vannak olyan templomok, ahol több. Ezek a lépcsők arra tanítanak, hogy a szentek szentje nemcsak a profán világtól, de még a keresztény lét mindennapjaitól is külön van választva. Ezt jelezte régen a hajót és a szentélyt elválasztó rács. A szentélybe nem léphetünk készületlenül: lelkünket megtisztítva, összeszedetten és alázatosan közelítjük meg az egyesülés útján. A Mózeszt megszólító isteni hang minket is figyelmeztet: „*Odd le lábadról sarudat, mert a hely, amelyen állsz, szent föld*” (Kiv 3,5). A papra kiváltképpen vonatkoznak e szavak, az oltárhoz ugyanis újabb lépcső vezet föl, jelezve ezzel, hogy az áldozatbemutató helye nem más, mint a kereszténység égő, de el nem égő csipkebokra, a Golgota mása, az örökkévalóság küszöbe.

A templomhajó és a szentély elválasztása jól kifejezi, hogy Krisztus földi Egyháza még úton van az örök haza felé, ám élő kapcsolat fűzi az égi Egyházhoz. Az Eucharisztia vételekor a hajóban tartózkodó és áldozáshoz felsorakozó hívek az egyesülés útján már mintegy az örökkévalóságba emelkednek. Jézus Krisztus által immár szabad utunk van az egy Lélekben az Atyához (Ef 2,18). Még ha mi indulunk is el az áldozáshoz, még ha mi mond-

juk is ki az Ament – Igen!, Úgy legyen!, Hiszem! -, valójában Krisztus vesz magához minket, s mindannyiszor azt akarja, hogy egészen átadjuk magunkat neki, s teljesen őáltala, ővele és őbenne éljünk. Innentől kezdve lelkünk élő tabernakulummá válik: bárhová megyünk, Őt visszük magunkkal, Őt mutatjuk fel életünkkel.

Szent Ágoston a Vallomásokban elmeséli megvilágosodását, amelyet akkor kapott, amikor úgy érezte, hogy Krisztus azt mondja neki: „*Én a nagyok eledele vagyok. Növekedj, és ehetsz belőlem. És nem te leszel, aki átalakítasz engem magadba, mint tested eledelét, hanem te fogsz átalakulni énbelém.*” Ferenc pápa így magyarázza ezt a titkot: „*Valahányszor áldozunk, egyre jobban hasonlóná válunk Jézushoz, egyre jobban átalakulunk Jézusba. Ahogyan a kenyér és a bor az Úr testvévé és vérévé változtak, úgy azok, akik hittel magukhoz veszik, élő Eucharisziává változnak. Amikor ugyanis magadhoz veszed az Eucharisziát, Krisztus testvévé válsz! Szép ez, gyönyörű! Az áldozás, miközben egyesít minket Krisztussal, kiszakítva önzésünkől, megnyit minket mindazok felé és egyesít minket mindazokkal, akik egyek őbenne. Ez az áldozás csodája: azzá válunk, amit kapunk!*”

Az ismert népének szépen kifejezi e felfoghatatlan misztérium gazdagságát és célját: „*... hogy teveled egyesüljünk, s téged viszont szeressünk. Örök hála és imádás légyen azért nevednek.*”

Zoltán atya

„Az Eucharisztia az összes szentség csúcspontja, mert a Szentlélek hatására az Egyszülött Fiúval való azonosulás által tökéletesen megvalósítja a communiót az Atya Istennel. Nagyon finom hitérzékkel fejezte ki ezt az igazságot a bizánci hagyomány egyik jeles szerzője: A communitio misztériuma megelőzi az összes többi szentséget, mert tökéletesen elvezet a legnagyobb jóhoz: ez minden emberi vágy végső célja, mert elérjük Istent és Isten egyesül velünk a legtökéletesebb egységben (Nicolas Cabasilas). Ezért nagyon jó *állandóan élesíteni a lélekben az Eucharisztia iránti vágyat.* Ebből született a „lelki áldozás” gyakorlata, mely századok óta közsímet az Egyházban, és a lelki élet szent mesterei ajánlják. Jézusról nevezett Szent Teréz írta: Amikor nem áldoztok és nem vesztek részt szentmisén, megáldozhattok lelkileg, ami nagyon hasznos... Így nagyon megerősödik bennetek a mi Urunk szeretete.”

(II. János Pál: *Ecclesia de Eucharistia* 34.)

**A SZENTMISE (IX. RÉSZ)-
AZ EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK**

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisén és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvételre. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért tesszünk, pedig mindennek tartalma van. Vannak gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánozunk anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismernénk. Ezek megismeréséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Másik nevén a hívek könyörgése. Itt Isten népe „saját papi szerepét gyakorolva imádkozik minden emberért”. Az ige liturgiáját a hívek könyörgése zárja le. Justinus mártírtól kezdve e könyörgések mindig a nagy, közös szükségletekért szóló kérések voltak. Nagyszabású maradványa a nagypénteki szertartásban található. Szerepe nem az előtte lévő részek (olvasmányok és prédikáció) imádságos összefoglalása, hanem az egész egyházért, sőt az egész emberiségért végzett kérő imádságok.

A szándékok sorrendje általában a következő:

- az egyház szükségletei,
- a közhatalom gyakorlói és az egyetemes közjó, különféle szükséglet szenvedők,
- a helyi közösség.

Sajátos alkalmakkor (bérmálás, temetés, házasságkötés...stb.) és helyi problémák esetén külön összeállítást lehet készíteni.

Rítusa: A miséző pap felszólítja a jelenlévő közösséget, hogy terjesszék kérésüket Isten elé. A bevezetést és a záró könyörgést ő végzi és intézi a közösség előjárójaként a nép nevében Istenhez. A kérések előterjesztését végezzék a segédkezők, vagy a hívek közül egyesek. A felolvasott kérésekre a hívő közösség a „Kérünk téged, hallgass meg minket!” mondattal válaszol. Ezután a pap elmondja a záró könyörgést, amelyben az elhangzott kérések

meghallgatását kéri Istentől. Erre „Ámen” –t mondunk, egyetértésünket kifejezve. Ámen azt jelenti, úgy legyen. A hívek könyörgése után helyet foglalunk.

A könyörgések helye: a szédesz (papi szék, mint az imádság helye), vagy az ambo (szószék, mint a tanítás helye, ahol az igeliturgiát végezzük).

Összeállította: Szűcs Tamás

SZÁMOMRA AZ EUCHARISZTIA ...

Egy hosszú folyamatban szeretném bemutatni, hogy mit jelent számomra az Eucharisztia.

Nagyon büszke voltam, amikor kisiskolás koromban elsőáldozó lettem. Izgalommal vártam a csodát, amit a felnőttek minden szentmisén megkaptak (akkor még így fogalmaztam meg ezt az eseményt). Kicsit elmosódtak az emlékek, de a fényképek és családi beszélgetések azt jelzik, hogy tényleg csodaként éltem meg azt a pillanatot.

Később megfakult ez a pillanat, megszokás lett belőle, míg egyszer apukám azt mondta (ritkán szólt, de akkor bölcseket): „**csoda az most is, ha te úgy akarod megélni.**”

Ezután tudatosan figyeltem arra, hogy ezt a csodát, a megmagyarázhatatlant, az ésszel fel nem foghatót így próbáljam megközelíteni.

Erre újabb lehetőséget adott az az időszak, amikor én készítettem fel (és most is készíthetek) gyerekeket elsőáldozásra. A tanítás során kimondott szavak saját hitvallásomat jelentik az Eucharisztia valóságáról:

micsoda fantázia, hogy a végtelen Isten ilyen egyszerű módon megtalálta az utat az emberekhez

kimondhatatlan egyszerűség, amely Isten nagyságát, gazdagságát, szeretetét fejezi ki

karjával átölel, az Eucharishtiában pedig belülről táplál, melegít, erősít megerősíti az örömet, hiszen velem együtt örül megerősít nehézségeimben, hiszen velem együtt viszi, sőt átveszi a nehezen megélt percek, feladatokat, emberi találkozásokat, élethelyzeteket az Eucharishtiát csodálva az Ő egyszerűségében én is egyszerűvé válhatok, letehetem a túlbonyolított mindennapjaimat

megérezhetem azt, hogy Ő úgy vár engem és úgy szeret, amilyen vagyok és ezek a találkozások segítenek abban, hogy olyaná váljak, amilyennek Ő szeretne engem látni.

Reiszné Surinás Piroska

Szent Pio atya imája szentáldozás után:

Maradj velem, Uram, mert szükséges, hogy velem légy, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled. Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van a Te erődre, hogy ne essek el annyiszor. Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem, és nélküled értelmetlen és reménytelen a létem. Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom, és nélküled sötétségben vagyok. Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem a Te akarodat. Maradj velem, Uram, hogy halljam a hangodat, és kövessék. Maradj velem, Uram, mert még jobban akarlak szeretni, és mindig Veled akarok lenni. Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek Hozzád. Maradj velem, Uram, mert bármilyen szegény is a lelkem, azt kívánom, a Te számodra a vigasz helye, a te szereteted fészke legyen. Maradj velem, Jézus, mert már késő van, és a nap lenyugvóban, múlik az élet. Közeledik a halál, az ítélet, az örökkévalóság. Meg kell újítanom az erőmet, hogy ne álljak meg útközben, ehhez szükségem van Rád. Félek a sötétségtől, a kísértésektől, a szárazságtól, a kereszttől, a szenvedésektől. Óh, mennyire szükségem van Rád, én Jézusom, a számkivetés éjszakáján!

**Egyházmegyei örökimádás
a 2019-es évben is!**

hétfőnként 18:30.: Csanád vezér tér
péntekenként 17:30.: Belváros

Jó szót és mosolyt is kaptak az adományozottak

Szorgos munka folyt a Szent István Király Plébánián. Az egyházközség önkéntesei az adventi időszakban összegyűjtött tartós élelmiszereket szortírozták. Az elkészített csomagokból rászoruló családoknak tették széppé a karácsonyát.

Cukor, liszt és étolaj felajánlásokkal lehetett csatlakozni ahhoz a karitatív programhoz, amelyet a belvárosi katolikus plébánia önkéntesei hirdettek. – Szeretek segíteni az embereknek, jó érzés adni és az is, amikor látom, hogy örömet szerezhetek másoknak. Ez engem is boldoggá tesz – avatott be motívációiba a csoport vezetője. Szabóki Melinda elmondta, ismeretségi körében szólította meg azokat, akikről azt gondolta szívesen csatlakoznának egy ilyen kezdeményezéshez.

Ennek köszönhetően már tizen tevékenykednek együtt. Első akciójuk a mostani, amelyben idős vagy egyedülálló személyeket és rászoruló családokat ajándékoztak meg karácsonyra, tartós élelmiszer csomagokkal, illetve egyéni

hozzájárulásoknak köszönhetően, édességgel is. Az elképzelt valóra váltását segítette Pálfai Zoltán plébános is. – Minden olyan ötlet mögé odaállunk, amellyel másokat támogathatunk. Most azonban nem csak az adakozásról van szó, hanem a személyességről is. Az önkéntesek azon túl, hogy elvitték a csomagokat, beszélgettek is a felkeresettekkel és így időt is ajándékoztak nekik – emelte ki az esemény jelentőségét az egyházközség vezetője.

Pálfai atya hozzátette, a templom perselyadományából összegyűlt pénzből tüzelőt is vásároltak, hogy ezzel is támogassák azokat, akiknek erre nagy szükségük van a téli időszakban. December harmadik hetvégén a kis csoport szétporciózta a hívek, a SZIGNUM iskola diákjai és a felhívásnyomán adakozók felajánlásait. Az összegyűlt élelmiszerekből nagyjából húsz család kapott tartós élelmiszer csomagot és tíznél többen tűzifát. De ami bizonyára a legfontosabb, az a jó szó és mosoly, ami az adományok mellé természetesen járt.

Szabó Anita

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

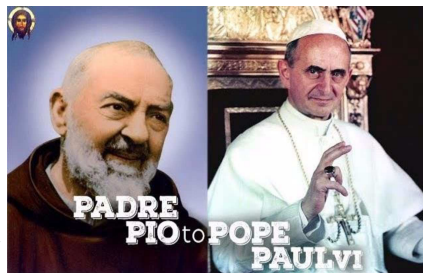

Szent VI. Pál pápa és az Élet kenyere

LEGENDA Szent VI. Pál pápa *Eucharisztia - Ajándék, jelenlét, titok* című könyvéből válogattam jelen írásomban. Az *Áldozati kenyér, a béke és az élet záloga* című fejezetből közölt részletek segíthetnek bennünket a karácsonyi időszakban, hogy felfedezzük az Eucharisztia valóságának végtelen gazdagságát, hogy életünknek, tetteinknek, világszemléletünknek valóban az Eucharisztia legyen éltető forrása.

Giovanni Battista Montini, mint Milánó érseke 1958 Úrnapján az eucharisztikus kenyér fontosságáról és értékéről mondta homíliáját. Egy olyan város püspöke ő, ahol az ember érzi a munka drámáját és harcol a munka méltóságáért. Az érsek ismeri népe aggodalmát a mindennapi élet és a családfenntartás kenyéréért, de attól is fél, hogy az emberek szűkén vagy híján vannak a hit és a solidaritás kenyérének, amely nélkül ki vannak téve a szeretetre való képtelenség veszélyének és a magány szegénységének. E gondolatokat olyan embereknek szánja, akik a mindennapi betevőért való igyekezetben hajlamosak megfélemezni arról, hogy a Másik Kenyeret keressék, mert pusztá ábrándnak tartják azt. Emmauszi útitársként akar az érsek népe mellé szegődni, hogy megerősítse az emberek hitét Krisztusban, az igaz életet adó Kenyérben.

„Mi, halandó emberek azt hisszük, hogy az emberi élet nemcsak függ a földből származó kenyértől, hanem abból

nyeri legfontosabb táplálékát is; efelé nyújtjuk ki a kezünket és fordítjuk oda szívünket; a kezünket és a szívünket, amelyeket ügyessé és bölccsé tett a tudomány és a modern technika, és amelyekkel a bőség és a csodálatos természet mélységeiből ezt az életet kiássuk. Föld kenyere, miközben táplálsz, nem lakatsz jól; miközben megtöltesz, csak fokozod az éhséget, miközben súlyoddal megterhelsz, nem győződ le az unalmat, nem veszed el a fájdalmat, nem ébresztesz szeretetet, nem győződ le a halált.

Én vagyok az élet kenyere, mondja Krisztus hangja, mintha ő lenne éhezésünk képernyője mögött, a hamis étel mögött, akit természetesen keresünk, az ismeretlen és szükséges végcél, melyre egész életünk irányul.

Jöjjetek hozzám! Ez a hang szólal meg e szentségből minden lélek mélyén, melynek van hűsége a hallásra, de az emberi társas élet legszélesebb körében is.

Jöjjetek hozzám! – mondja Krisztus, és arra hív minket, hogy mi, az ő tagjai gyűljünk köréje, aki a mi főnk, hogy egységbe nőjünk; hogy az ő valóságos teste körül, mint az ő titokzatos teste, amelyből és amely számára az ő szentségi jelenléte származik, egységbe gyűljünk és öntudatra ébredjünk.

Mert Krisztus az egység, a szeretet, a megbocsátás és a testvériség kenyere. A felgyógyulás és a vigasztalás kenyere.”

Szalaiiné Bálint Rózsa

Kosztolányi Dezső: Karácsony

Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sűrű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsűrű.

Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el,
amíg a tél a megfagyott mezőket
karcolja éles, kék jégkörmivel.

Fenyőszagú a lég és a sarokba
ezüst tükrökből bókol a rakott fa,
a jó barát boros korsóihoz von,

És zsong az ének áhítatba zöngve...
Csak a havas pusztán a néma csöndbe
sír föl az égbe egy-egy kósza mozdony.

„A róna várja a húsfényű holdat,
leng a kalász, vérszínű rózsza lángol,
leszáll a boldogság a másvilágból.” (Pünkösöd – 3. vsz.)

Mindhárom versben jelentős szerepet kap a hangulat felidézése,
és csak egy-egy mozzanat utal az ünnep keresztényi lényegére.

Karácsony

Természeti képek nyitják ezt a költeményt. Ezt ágyazza be Kosztolányi egy elégedettséget, kiegyensúlyozott polgári létet közvetítő, felemelő ünnepi hangulatba (ez a *Boldog, szomorú dal* nyitányát juttatja eszembe):

„Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sűrű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsűrű.”

Minden versszak a melegségről, meghittségről vall – ebben az elsőben a kályha és az aranyló lámpafény adja a (külső) meleget. Az utolsó sor a közösségre, az együtt töltött időre utal, s ez vezet át a 2. négy sorhoz: ünneplőbe öltözött szívünk melegségét szeretjük megosztani szereteteinkkel, így legmeghittebb módon, együtt üljük meg az ünnepet:

„Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el”

„És zsong az ének áhítatba zöngve...”

(Gondolatok Kosztolányi *Karácsony* c. verséhez)

Nagy kedvencem Kosztolányi Dezső, már nem először írok róla a Palást hasábjain. Külön öröm számomra, hogy az egyik iskolai konferencián előadást hallhattunk róla, megtekinthettük kéziratait, megnézhattuk ritka fotóit...

Munkássága szerteágazó, hiszen ismerjük mint költőt, regényíró, novellistát, hírlapírót, műfordítót, s nem utolsósorban egyik esszéjében állást foglalt arról, melyik *A tíz legszebb szó: láng, gyöngy, anya, ősz, szűz, kard, csók, vér, szív, sír.*

Egy szabadkai értelmiségi családban született, s a budapesti bölcsészkarra iratkozott be, de – tanulmányait abbahagyva – újságíró lett. Első sikerét *A szegény kisgyermek panaszai* c. versciklusával aratta, később prózairóként egyaránt kitűnt. Egyes regényei filmrendezőket is megihlettek: *Pacsirta, Aranyáskány, Édes Anna*; novellagyűjteménye: *Esti Kornél*. Mint a PEN Club első elnöke, eleven kapcsolatot tartott fenn külföldi írókkal, fordított szinte az egész világirodalomból...

Kosztolányi *Karácsony* c. verse kevésbé ismert költemény. A petrarcai szonett sokak által kedvelt forma, *Fasti* (1905, azaz naptár) címmel három ilyen verset fűzött össze a szerző: a *Karácsony*, a *Húsvét* és a *Pünkösöd* címűt. Így együtt különleges egységet alkot a három vers. Most a karácsony a téma, de előbb a másik két ünnepünk lényegét megidéző részleteket mutatok be:

„kelet felől egy sírnak mélyiből,
elrúgva a követ, fényes sebekkel
száll, száll magasba, föl az isten-ember.” (*Húsvét*–4. vsz.)

Az „édes szó”, a közvetlen, baráti beszélgetés ma is aktuális: hiányzik legtöbbünk hétköznapi életéből a minőségi idő, de a karácsony ünnepi asztala lehetőséget ad az együttlétre. Ebben a versszakban az idézett rész után a hideg képei jelennek meg – a tél fagya kék jégkörmeivel áll ellentétben a (belső) melegség, az összetartozás.

A 3. szakasz (külső) melegét egyrészt a megszemélyesített, tükröződő-bókoló fa látványa adja, másrészt a (belső) meleg – baráti invitálás a korsók felé: a „bölcshozások” közös élménye.

Az utolsó egység a lélek melegét közvetíti: „És zsong az ének áhítatba zöngve...”

Talán sosem fogom elfelejteni a szentföldi zarándoklaton szerzett egyik élményemet, amikor a Pásztorok mezején énekeltük a *Pásztorok, keljünk fel...* kezdetű éneket. A karácsonyi dallamok szerte a világban összekapcsolnak minket: vídammá teszik szívünket-lelkünket. Általuk tölt el bennünket a belső béke: mi, keresztények a világmindenség pillanatának részeseivé válunk. Karácsonykor a pusztán hideg csöndjében egy kisgyermek sír fel, s megszületik az, aki húsvétkor életét áldozza értünk, s jól tudjuk, azért jön világra, hogy értünk, bűneinkért föláldozza önmagát. Megrendíti lelkünket ez a pillanat, hiszen ez a végtelen szeretet bizonyítéka.

Mészáros Ildikó

Karácsony kialakulásában jelentős szerepet játszott a III. századi erős eretnokség, az arianizmus.

Az ariánusok tagadták Jézus istenségét. Ezzel szemben hangsúlyozták az egyházatyák és a zsinatok, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott és születésétől fogva Isten. A római birodalomban elterjedt egy másik pogány kultusz is: a Sol Invictus, azaz a „Legyőzhetetlen Napisten” kultusza. Hívei december 25-én, a téli napfordulókör ünnepelték a Nap születésnapját. Karácsony megtartását a Római kalendáriumban 354-ben találjuk meg ezen a napon. Valószínűleg már húsz évvel korábban megünnepelték a pogányok Natale Solis napján Krisztus születésének ünnepét, mert a keresztények számára a Fény, a Legyőzhetetlen Nap maga Jézus Krisztus (Mal 3,20), ezért került Karácsony erre a napra.

Övéi közé jött

Gyermekként játszottuk, hogy körbe-körbe forgás után szédelegve nekiindultunk a világnak. Jót neveltünk magunkon és egymáson, mennyire nem tud megállni a lábán és tájékozódni még néhány lépés erejéig sem ilyenkor az ember.

Karácsony közeledtével a felnőttek körében is elindul ez a játék. S ahogy egyre jobban pörögnek a napok, sok minden és sok mindenki megpróbál bennünket is felpörgetni az ünnepre hivatkozva – pedig ehhez az ünnephez aztán kell a józanság, a tisztánlátás.

Ha visszaemlékezünk, a betlehemi születéskor is nagy volt a sürgés-forgás – éppen ezért csak néhányan vették észre a csodát, a történelem legnagyobb eseményét: hogy Isten emberré lett, hogy meglátogatt minket, hogy hasonló lett hozzánk, hogy minket Magához hasonlóvá tegyen. Mi vártunk rá ezer évig, s közben megpróbáltuk elképzelni, milyen is lesz – aztán mégsem vettük észre!

A nagy sürgés-forgásban nem jutott Neki hely. Meg különben sem olyan volt, amilyennek vártuk. Nem így képzeltük.

„Övéi közé jött, de övéi nem fogadták be.” – állapítja meg sommásan János apostol. Ennek nem szabad ezen a karácsonyon megismétlődnie.

Juhász Géza – görögkatolikus pap

Karácsonyi Liturgikus rend

SENTESTE – DECEMBER 24.

23.30h Előesti zsolozsma

24.00h Szent Liturgia

KARÁCSONY 1. NAPJA – DECEMBER 25.

10:00h Szent Liturgia –majd a Gyerekek Műsora

KARÁCSONY 2. NAPJA – DECEMBER 26.

7.30h Reggeli istentisztelet

8:30h Szent Liturgia

KARÁCSONY 3. NAPJA – DECEMBER 27.

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

SZILVESZTER – DECEMBER 31.

8:30h Óérváró Liturgia

ÚJÉV – JANUÁR 01.

10:00h Szent Liturgia – Egyházközségünkért

Hogyan fejezzük ki barátságunk Krisztus felé

Jézus, amikor emberré lett, attól a pillanattól nem úgy mutatja magát, mint Törvényhozó, hanem mint barátunk és társnak. Ő nem azért jött, hogy elítéljen minket (törvény), hanem, hogy felszabadítsa a bűn és a halál hatalma alól. És ez a bővebb élet a feltámadás által jön, hiszen feltámadása által újjáéleszti az életet bennünk!

Most is sokan valljuk, hogy Jézus Krisztus Isten Fia. Hisszük, de valahogy nem tudjuk szeretni, mint személyt. Szomorúan kérdezi az apostolokat is, meddig maradnak még veletek? Hogyan lehet megszeretni Jézust?

Amikor valaki kifejezi, hogy ragaszkodik egy kedves barátjához, úgy kellene Jézus Krisztushoz is. Ki kell alakítani ezt a bensőséges kapcsolatot. Nagyon nehéz eljutni erre a személyes kapcsolatra. Sok-sok dolognak kell velünk történnie, csalódások, kudarcok, reménykedések, hogy kimozduljunk kényelmességünkől, közönyünkől, vagy félelmeink örvényéből.

Az igazi barátot a bajban lehet felismerni. Egymás gondját, baját felvállalni. A félreértések próbakövei a barátságoknak és egy-egy megpróbálást, ha kiállunk, utána nagyobb bizalommal térünk vissza egymáshoz.

Krisztussal könnyebb barátságba kerülni, hiszen ő elviseli a szégyent, a gyűlöletet, a szenvedést. Ő nem távolodik el tőlünk. Minden nap közeledik hozzánk, de mi valahogy eltávolodunk tőle. Ő nem sértődik meg, nem hagy cserben. Az igaz barátok nem irigyek, nem sajnálják a boldogságukat. A barátság több energiát igényel, mint az istenfélelem. Jézus nem késlekedik, azonnal a segítségünkre siet. De nem, mint hiánypótló, hanem értünk és velünk küzdő.

Egyre többször a barátságok már csak érdekkapcsolatok. Ba-

rátkozunk, mert az érdekünk, helyzetünk ezt kívánja. Az évtizedek során elfogytak a barátaink, hiszen csak önzésünkre használtuk őket. „De a test kívánsága a halálba vezet, a Lélek vágyódása ellenben élet és béke.” (Róm8,6)

Néha a barátból ellenség lesz. Jézus megmutatja, hogyan kell bánni azokkal, akik ellenségünké váltak. Krisztus mindig barátként viselkedik. Ő kopogtat az ajtón és azért jön, hogy segítsen minket. Minden nap teszünk szemrehányást Krisztusnak, mert mi kapzsiak vagyunk és zsákmányként ragaszkodunk mindenhez és mindenkihez. Irigylem a másikat, mert Isten az Ő munkájára tekint. Irigylem, mert Krisztus felé halad, de én nem vállalom semmilyen kockázatot.

Krisztussal való kapcsolatban is azt szeretnénk, hogy előnyünk legyen a másikkal szemben. A Krisztus barátságából való tanulás azt jelenti számunkra, hogy ne a magunkét keressük, miből lehet előnyünk. „De mit számít ez? Csak Krisztust hirdessék bármi módon, akár érdekből, akár tiszta szándékkal, örülök és a jövőben is örülni fogok neki.” (Fil1,18)

Amikor Krisztust megszereted, az embereket is elkezdted szeretni. Azt fogod látni, hogy egyre több barátod lesz. A bűn sötétsége elhomályosítja a gondolkodásunkat. Kérjük mindnyájunk közös barátját, Jézus Krisztust: „Uram, Jézus Krisztus, könyörülj rajtunk!” Amikor Krisztus barátunkká válik, azok is, akik Vele barátságban vannak, a mi barátainkká lesznek. Jézus azt mondja: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szeretted.” (Jn17,24) Ez a szeretet az alapja minden barátságoknak.

Fidelis nővérnek régi álma vált valóra Peruvával

Képes beszámolót tartott decemberben a SZIGNUM-ban a limai iskolanővéri misszióban szerzett élményeiről Nyúl Patrícia M. Fidelis SSND. A szerzetes, aki jelenleg a makói rendház tagja, gyermekkorra óta vágyott a Dél-amerikai országba, ahol nemrégiben egy hónapot tölthetett. Ezt a szolgálatot 2019 nyaratól újabb két esztendő követi majd.

Fidelis nővérben már egészen fiatalon tudatosult, hogy misszionárius szeretne lenni. Ennek gondolatát családi élményeihez is köti. – Első osztályos koromban még nem tanulhattam hittant, de végül kikönyörögtem a szüleimtől, hogy járhassak. Van egy ikertestvérem, aki először nem csatlakozott hozzám, de én vele akartam elsőáldozó lenni. Ez a küldetés olyan jól sikerült, hogy ő később pap lett, édesanyám pedig, aki felnőtt korában járult először a szentségekhez, hitoktató– avatott be a makói rendház tagja, aki a gimnáziumi éve alatt találkozott először Peruban hivatást teljesítő szerzetesekkel és csatlakozott azok hazai csoportjához.

Élete egyik legnagyobb döntésének tartja, hogy végül nem hozzájuk, hanem a Boldogasszony Iskolanővérekhez lépett be, 1999-ben. – Azért választottam ezt a közösséget, mert tisztában voltam azzal, hogy tanító akarok lenni, és hogy ez a rend a világ számos országában jelen van. 2005-ben adódott egy lehetőség, hogy ideiglenes missziós legyek egy évre. Akkor újra közel kerül-

tem ahhoz, hogy teljesüljön az álmom, végül Afrikában, Gambiában töltöttem a szolgálatomat –összegzett az előadó, aki azonban nem adta fel, hogy egyszer Peruba és azon belül is Cuscoba eljusson. – Azért vonz, mert itt nagyon szegény sorsú emberek élnek és komoly szükség van olyanokra, akik közéjük mennek. Én mindig vágytam arra, hogy olyan helyen szolgáljak, amire kevesen vállalkoznak – beszélt motivációjáról Fidelis nővér és hozzátette, bárhová is került eddigi élete folyamán, fontos volt, hogy Istenhez vezesse a rábízottakat. Azt, hogy ezt egy távoli országban és kultúrában tegye, önmaga számára tartja lényegesnek.

Gambiai küldetése után azonban újra Magyarországon volt rá szükség, míg két esztendeje kapott egy személyes meghívást Peruban élő nővértársaitól. Tartományfőnöknője erre igent mondott és így a tanév végén elutazhat Dél-Amerikába, ahol két évet tölt majd el. Ezt egy hónapos tanulmányút előzte meg idén augusztusban, a főváros Limában. –Hihetetlenül más világba kerültem, ahol végig azt kerestem, mit akar velem az Isten. A zord körülmények és a rendkívüli hideg időjárás ellenére is kaptam válaszokat a kérdéseimre. A célom az volt, hogy megismerjem a nővérek munkáját és szokjam a körülményeket. Igen intenzív időszak volt, amelyben önmagamról is nagyon sokat tanultam – idézte fel élményeit Fidelis nővér, amelyekről vetített képes beszámolót tartott az érdeklődőknek a SZIGNUM-ban.

Szabó Anita

Keresse honlapunkat: www.makoujvaros.hu

SZÁLLÁST KERES A SZENT CSALÁD 2018. ADVENTJÉBEN

Templomfűtés

Legcsodálatosabb élményünk, amikor egy nem várt pillanatban eltölti szívünket az öröm, hogy életünk igazi értékeit ajándékba kaptuk. Ez az emberi jószág forrása. Csak ezzel az alapélménnyel képes az ember jó lenni másokhoz, így tud adni a sajátjából. Örömmel mondok köszönetet mindazoknak, akik adományaikkal, munkájukkal segítettek közösségünk életét.

Isten csodálatos, gondviselő jóságát látom híveink szívében, akik önzetlenül, nagylelkűen tudnak adni Istennek, egyházközségünknek. Egyre több felajánlást, segítséget kapunk. Gondolok az anyagi támogatásra, az egyházi hozzájárulások teljésítésére. De gondolok azokra is, akik rendszeresen vagy alkalmasszerűen vállalnak

szolgálatot, hogy az egyházközség tagjai egyre családiasabb, barátságosabb légkörben éljék meg a közösség örömeit.

Különös tisztelettel mondok köszönetet azoknak, akik meghallották szívükben az Isten szólítását, és egy-egy nagylelkű adománnyal segítettek templomunk fűtésének megvalósulását. Nem tudok mindenkit felsorolni, de tudom, Isten, aki ismeri szívünk szándékait, mindenkit megjutalmaz.

Köszönet a túlszordulóan adományozott, pénzben, munkában, eszközökben, imádságban, szolgálatban megjelenő szeretetért, amelyek mindnyájunk javát szolgálják.

Kívánom, hogy Isten, Aki minden jónak forrása jutalmazza szeretetének örömeivel és békéjével jótevőinket most, és az új esztendőben!

Bíró István parókus

Interjú Gyulay Endre vasmisés püspök atyával

(3. rész)

Papszentelése 65 éves évfordulója alkalmával beszélgetek otthonában Gyulay Endre püspök atyával, aki két évet töltött Makón, a szervita kápolnában.

P.Z.: A közösség fontosságát 65 éve, papszentelése alkalmával is kiemelte, amikor az újonnan szenteltek nevében köszöntötte a püspököt és a jelen levőket. Három fáról beszélt, melyek közül a harmadik, a gyümölcsfa, azt a célt szolgálja, hogy alatta közösségként összegyűljenek az emberek. Ma hogyan történjen ez a plébániákon, mi a legfontosabb?

Gy.E.: Két dolgot kellene talán megjegyezni. Az egyik: hívni kell, mert nem jönnek maguktól. Nem csak személyes hívással, hanem a már meglévő egy-kettőnek a hívásával. Nagyon komoly tartalommal kell minden egyes együttlétet megtölteni. Nem komor, hanem komoly tartalommal. Tehát legyen komoly megbeszélés, mindenkinek legyen joga hozzászólni. Ez az egyik. A másik pedig az, ha a pap túl van terhelve, kell képezni olyan világi fiatalokat - el is indítottuk régen, amíg a püspöki karban én voltam az ifjúságnak a nem tudom mije -, akik képesek a pap mellett segíteni. Ez bevált pl. Újszegeden, amikor a lekipásztorkodásom helyett már a püspöki dolgokban kellett, hogy működjek. Ott volt egy akolitusként fölavatott valaki, aki csodálatosan összetartotta a közösséget. Mikor a létszámuk megnőtt, szét akartam választani hivatalból és nem akartak szétmenni, mert már úgy összeszoktak. Harmincas létszámnál már nem lehet igazi közösséget csinálni, ahol mindenki hozzá tud szólni valamihez, akkor éjfélkor mennek haza. Úgyhogy aztán nagy nehezen sikerült. Ezzel azt akarom mondani, hogy egy-egy világi tud olyan légkört teremteni, ahova szívesen mennek és annak megvan a gyümölcse, lelki és lelki-

pásztori szempontból is.

P.Z.: Kicsit ehhez is kötődik a következő kérdésem: paphiány van vagy hívő hiány?

Gy.E.: Mind a kettő van. Azért, mert most mondjuk egy vasárnapi szentmisére húszan jönnek, és van kétezer hívő, annak nem az a baja, hogy nincs hívő, hanem az, hogy a hívek nincsenek megszólítva, nincsenek meglátogatva. A legvadabb időkben is, pl. Battonyán utcabizalmik voltak, akik jelentették, hogy hol van beteg, és a káplánok elmentek meglátogatni, nem mindjárt rátörni a szentségekkel, hanem ráhangolni. Vagy vitte a hírt az utcájában, hogy most ez lesz, amaz lesz, érdemes ám eljönni. Kvázi egy „propaganda hadosztály” volt, amelyik fölrázta a többieket. Rókusra kerülve írtam egy plebánosi levelet, amit Rókuson minden házba próbáltunk bedobni, hogy itt vagyok, szívesen csinálom ezt, azt, amatt és rendelkezésükre állok. Az első nap felét fiatalok szétszórták, a második napon már nem lehetett, mert a párt részéről megjött, hogy ez mégiscsak borzasztó, háborgatni a kommunikatát a lakásukon, meg egyéb, pedig csak egy levél volt... Tehát valamilyen kapcsolatot kell keresni, akkor lesz hívő. Nem mindenki, nem minden megkeresztelt, de ha elengedjük, hogy hadd menjen, akkor nem megy... Világi segítők nélkül a legkisebb faluban sem lehet ma sokkal többet tenni, mint amennyit általában tesznek, de ezt az egy-kettőt elindítva lehet valami közösséget összehozni, ami összetartja őket. Legyen az egy rózsafüzér társulat, legyen az egy karitás csoport, vagy valami, aminek a munkáján keresztül belelátunk, hogy az egyház nem csak egy misét vagy éppen predikációt mond, vagy keresztel, vagy esket, hanem valahol előrébb akarja vinni és becsületesebbé tenni az életüket.

(Folytatjuk!)

Zoltán atya

Magyar Máltai Szeretszolgálat

2018. Advent
A makói Máltai csoport és

önkéntes segítők ebben az évben is sok időt és energiát fordítottak a hit védelmére és a szegények megsegítésére. Hála Istennek összes programunkat folytatni tudtuk idén is. Nem csak a városban, hanem a tanyavilágban és pár környező településen is jelen voltunk, de a szórványban is ahol tudtunk segíteni az ott élő magyaroknak. Ebben az évben nem csak ruhákat adományoztunk jelentős mennyiségben, hanem élelmiszert is. A régió központunk segítségével kaptunk tápszerket és egyéb élelmiszereket. A nyár elején kiosztottunk 3.1 tonna Fornettit és a közelmúltban a Csongrád megyei Máltások kaptunk a magyar Gazdától 2 tonna lisztet, melyből ide is jutott 4 mázsa. Az Adni öröm tartósélelmiszer gyűjtés 22 éve megy. Idén is sok szép dolgot kaptunk a helyi SPAR Áruház vásárlóitól. Leleki életben is próbáltunk jelen lenni. Az év elején a Lonovics püspök ünnepségével kezdtük, de aztán jelen voltunk búcsúkon, zárandoklatokon, egyházi napokon. Több tucat saját szervezésű programokon és városi rendezvényen vettünk részt mindenki örömeire. A kiosztott adományok mértéke becsléseink szerint idén bőven 12 millió Forint felett lesz.

Ezúton köszönjük összes segítőnknek és támogatónkknak, hogy segítették a MMSZ Makói csoport munkáját! Áldott Karácsonyt, békességet és jó egészséget kívánunk az újesztendőre!

Kómár Máttyás csoportvezető

Kozma Imre atya gondolatai idén Karácsonyra:

Tudásközpontú világunkban isteni jel és isteni modell

Jelt adott az Isten, előbb a pásztoroknak, majd a világ minden emberének. „Ez lesz nektek a jel: Kisdedet találtok pólýába takarva és jászolba fektetve.”

Kétségbeejtő helyzetben jelet kapni a legnagyobb ajándék.

Szentkarácsony éjszakáján megjelent a jel, az értünk gyermekké lett Isten. Nincs többé kilátástalan sötétség, ez a világ az Örök Fény ölen pihen.

Nem hagyott el minket az Isten. Velünk jár utainkon, a fiatalok szerelmében, a megszületett gyermekekben, a dolgozó munkával épített mindennapokban, az egymást hordozó családi szeretetben, az idős kor békés napjaiban.

Világunk szinte minden nap új ismeretekkel szolgál, de mindig kiderül, hogy ezek életünk legfőbb kérdéseire nem adnak választ. A választ, az igazságot az Istenfia hozta el a világba. Kérdezhetjük: Mi az igazság? Isten szeretete az igazság, aki szereti a világot és szereti az embert.

Jézus a szolgálatot megszentelte, az elsőség karizmáját adta neki, és a szolgálatban rejlő természetes fensőbbiséget magasba emelte.

Nem azt akarta, hogy mi, keresztények az utolsó legyünk, hanem az elsőség ambícióját lopta belénk, sőt biztat, hogy akarjunk első lenni, de egyben megjelöli az utat, miként lehet elérni ezt az elsőséget.

Válasza, példája igazolja: Úgy, hogy szolgálatot teljesítünk, a szeretet szolgálatát.

Köszönet mindenkinek a **házas párok miséje** előkészítésében nyújtott segítségért.

December 2-án kezdődött az **új egyházi év**. December 1-én, szombaton 16 órára **adventi koszorúkészítésre és kézműves foglalkozásra** hívtunk mindenkit a belvárosi plébániára és a kollégiumba. Advent vasárnapjain a 9 órai szentmisék keretében a **plébánia egy-egy közössége gyűjtötte meg a koszorú aktuális gyertyáját**: 1. vas.: Rózsafüzér Társulat, 2. vas.: Gyermekmisszió, 3. vas.: képviselőtestület, 4. vas.: Szent István Ének- és zenekar

Advent 1. vasárnapjának persely adományából rászoruló családok számára **téli tüzelőt** vásároltunk.

Köszönjük a testvérek nagylelkűségét! Adventi szeretetszolgálatunk része volt, hogy dec. 10-ig **tartós élelmiszereket gyűjtöttünk** szegények, rászorulóknak részére.

Elkészült a **Mi Bibliánk utolsó egysége**. Köszönjük mindazoknak, akik másolták, illusztrálták!

Advent folyamán a **hajnali (rorate) misék** hétfőtől péntekig reggel 6 órakor kezdődtek Belvároson. Alkalmat adott lelki töltődésre, áldozatvállalásra ez a lehetőség. A hajnali misék végén egy-egy adventi gondolat, s forró tea várta a résztvevőket.

December 8-án, szombaton 17 órakor kezdődött a Városi Vegyeskar **jubileumi, adventi kórushangversenye** templomunkban.

December 9-én, vasárnap a 9 órai mise keretében érkezett hozzánk a **Mikulás**.

December 10-én, hétfő du. fél 5-kor Fidelis nővér tartott vetített képes beszámolót **perui útjáról** a SZIGNUM-ban.

December 13-án, csütörtökön 15.45-re Veronika nővér várta a **Szent Mónika közösség** tagjait a plébánián. Köszönetet mondunk mindazoknak, akik a rászoruló családok számára cukrot, száraz tésztát és étolajat ajánlottak föl. Tüzelőre Belvároson és a kápolnában összesen **156.780 Ft** gyűlt össze. Az adományokat személyesen juttatjuk el a rászorulóknak részére. Ugyancsak köszönet a **templomtakarításban** résztvevőknek!

December 22-én, szombaton, **Laczkó Ferenc atya** érkezett hozzánk, aki 17 órától gyóntatott, az este 6 órai szentmisében pedig megosztotta velünk adventi gondolatait.

A **Szállást keres a Szent Család imakilencedet** naponta 19 órától imádkoztuk más-más család otthonában. Építettük így is a közösséget.

ÜNNEPI MISEREND – 2018.

December 25. Karácsony

Belváros 9:00.: Ünnepi szentmise pástori játékkal

Újváros 11:00.: Ünnepi szentmise pástori játékkal

Csanád vezér tér 18:00.: Szentmise

December 26. Szent István első vértanú

Belváros 9:00.: Szentmise - Csanád vezér

tér 18:00.: Szentmise

December 30. Szent Család vasárnapja

Belváros 9:00.: Szentmise Újváros 11:00.: Szent-

mise Csanád vezér tér 18:00.: Szentmise

December 31.

Belváros 18:00.: Év végi hálaadás - - Belváros 23:00.: Ima a békéért

Január 1. Szűz Mária, Isten anyja (Újév)

Belváros 9:00.: Szentmise Újváros 11:00.: Szentmise Csanád vezér tér 18:00.:

Szentmise

Január 6. Urunk megjelenése (Vízkereszt)

Belváros 9:00.: Szentmise Újváros 11:00.: Szentmise Csanád vezér tér 18:00.:

Szentmise

Házaszentelés

Görögkatolikus Egyházunk hagyományai szerint minden év elején, a Vízkereszthez kapcsolódóan a pap az újonnan megszentelt vízzel körbe jár a hívek között, és megszenteli a lakóházaikat. A 2019-es esztendőben is így lesz!

Aki szeretné, hogy megszenteljem az otthonát, kérem, keressen!

Biró István parókus

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános
Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Szabó Anita,
Mészáros Ildikó, Majoros Márton

A szerkesztőség címe:

Szent István Király Plébánia
6900 Makó,
Szt. István tér 22/a
www.makobelvaros.hu
plebania.makobelvaros@gmail.com
Tel.: 06-20/464-2637

„Ahol megszületik Isten, ott megszületik a remény.

Ahol megszületik Isten, ott megszületik a béke.

Ahol megszületik Isten, ott kivirul az irgalmasság.”

(Ferenc pápa)

MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKNEK ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!